

VIROLET

NOI BELLUGADIS I ALEGRE — QUE NO S'ESTA MAI QUIET
SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET

—Deixa't de si ho voldrà o no voldrà la senyoreta. Fes lo que t'he dit i aquest vespre soparem plegats.

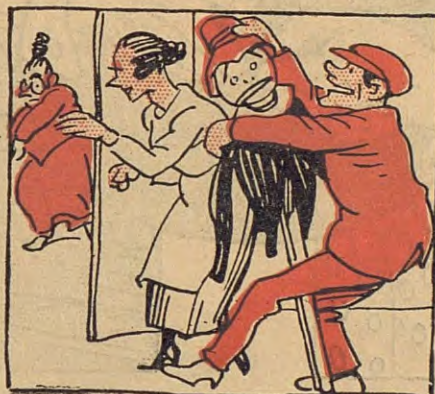
—Preparem el personatge que té que donar l'entrada al meu xicot.

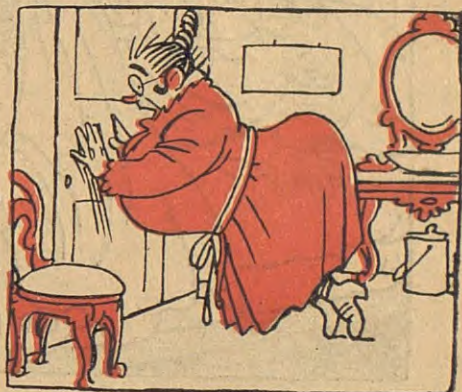
—Senyoreta, em sembla que truquen.
—Ja hi aniré jo a obrir. A aquesta hora s'ha d'anar amb molt de compte.

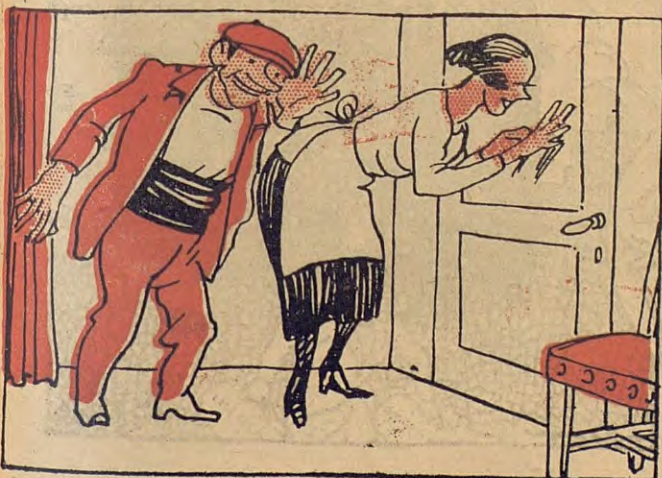
—Verge Santa quin lladregot! Auxili! Favor!

—Pepet! Pepet! Agafa'l fort! No s'espanti, senyoreta, que en Pepet ja l'ha agafat.

—A mi no m'ataraparan pas! Aquí dins i ben tancada.

—Surti, per Déu, senyoreta!
—No vull sortir, no tinc gana.

—Veus, ja t'ho deia, Pepet, que soparies a casa. Brindem, doncs, per nostre enginy i a sopar, que jo tinc gana.

UN TIRADOR DE MERIT

El gran mister Flik-and'ó
entre sos nombrosos mèrits
té el d'èsser gran tiradò.

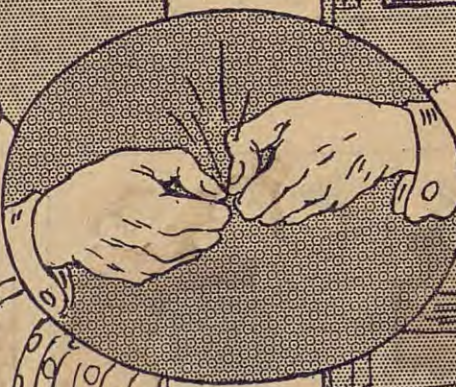
Per la cara ningú hi ha
—exceptuant en Corriola—
que li passi mai la mà.

Un dia va haver d'anar
a estatjar-se en certa fonda,
i veureu què va passar.

Doncs el cas va ser així:
hi corrien tantes pusses,
que ningú pogué dormir.

Un altre menys aixerit
hauria pres el sistema
d'aixafar-les amb el dit.

Més ell, en lloc de fer això,
les matà a trets de revòlver.
(Per «algo» era en Flik-and'ó!)

I en matà tan gran estol,
que d'ençà d'aquella feta
que les pusses porten dol.

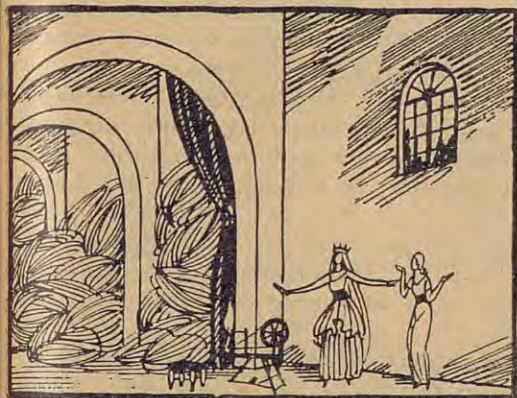
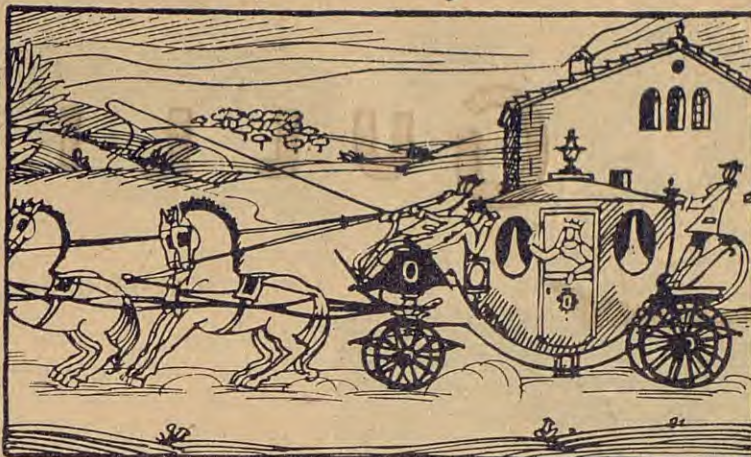
Això sí, l'hotel quedà
tan foradat, que semblava
un garbell... de garbellà.

Les tres fades filadores

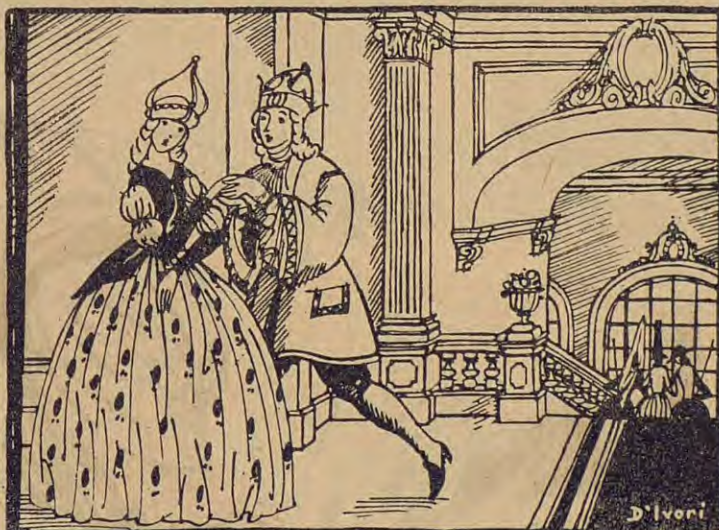
En temps molt remots, hi havia una noia que no volia filar mai. La seva mare n'estava molt enfadada d'aquesta poca afició a la filosa i un dia s'indignà tant, que fins li va pegar. S'encertava passar per allí la senyora Reina, la qual en oir els plors de la noia féu aturar la carrossa i baixà per a enterar-se de la causa de tal greu sentiment. La mare, no gosant dir, plena de vergonya, que la seva filla fos una gandula, explicà que l'havia renyada perquè sempre estava filant i ella no podia comprar el lli necessari. Aleshores, la Reina digué que ella tenia lli en abundància i demanà que li deixés emportar la noia, a çò que la mare accedí.

Arribades al palau, la Reina mostrà a la joveneta tres grans sales plenes de lli, dient-li que un cop l'hagués filat tot, la

casaria amb el seu fill, car volia premiar amb dignitat la seva gran amor al treball. Una vegada restà sola, la noia no sabia per on començar i durant tres dies no féu absolutament res. La Reina la renyà amb paraules dures i ella sortí a la finestra on l'esperaven tres dones molt lletges. L'una tenia el peu molt gros i li digué que feia anar molt depressa la roda de la filosa; la segona, qui tenia un llavi molt desenrotllat, afirmà que mullava molt de pressa el fil i la tercera, qui tenia un dit polser molt llarg i groixut, va dir-li que filava molt fi. Van oferir-li fer tota la feina si ella els hi prometia que les convidaria al seu casament, fent-les passar per cosines. La noia s'hi avingué i les féu entrar.

I desseguit començaren la tasca fent-ne molta i molta via. Sempre que la Reina entrava, elles s'amagaven i Sa Majestat restava meravellada del depressa que la joveneta treballava. Aviat acabaren les tres dones i se n'anaren recordant-li

la promesa i dient-li que no se'n penediria pas d'haver-les convidades. Quan la Reina vegé el lli de les tres sales tot filat, es fixà el dia del casament. La noia digué al Príncep que tenia tres cosines a les quals devia convidar. Ell hi accedí, però en veure-les tan lletges, no pogué per menys que voler-ne saber la causa: «De què tens el peu tan gros?», preguntà a la primera. «De tan fer anar la roda de la filosa». «I tu—féu a la segona,—de què tens el llavi tan caigut?», preguntà a la segona. «De mullar tan el fil». «I tu—demanà a la tercera,—de què tens el dit tan llarg?», preguntà a la tercera. «De tan cargolar el fil».

Immediatament que foren fora, el Príncep féu prometre a la noia que mai més, però que mai més, filaria. I no cal pas dir que la noia ho prometé, tota satisfeta.

ELS VIATGES DE

GULLIVER

A Brobdinyac, país dels gegants

OM diria que una persona que ha passat grans vicissituds corrent per mons desconeguts i que ha estat a punt de pagar amb la vida la seva dèria de veure països nous, un cop en la seva pàtria, guanyant-se tot ço necessari i rodejat de persones amigues i benivolgudes, ja no deuria desitjar altra cosa que seguir vivint en pau i tranquil·litat. Però és humana condició no estar mai content de ço que es té, i Gulliver, per temps després de la seva arribada de Liliput i Blefuscu, desitjava vivament tornar a

empendre viatges nous per a visitar països llunyans. Tot ço desconegut, l'atreia; tot ço ja sabut, l'avorria. Així és que, desoïnt consells d'amics i precs de la família, decidí embarcar-se en la nau mercant «L'Aventura» que es dirigia a les terres asiàtiques a fer bescanvi de productes. El viatge fou, en general, feliç durant els primers dies, però quan en feia vint que havien abandonat les costes d'Anglaterra, un gran temporal provocat per un vent terrible i que durà una setmana, féu fer al vaixell prop de nou centes llegües en distintes direccions, de fàcis que ni el més antic i destre dels mariners no podia precisar en quina part del món es trobava.

Malgrat tal greu contratemps, la tripulació no es desesperava, car comptava amb abundants provisions i tothom fruïa d'una excel·lent salut. Tan sols era de preocupar la penúria d'aigua dolça. Així és que, en minvar el temporal, el capità decidí que a la vista d'una terra qualsevol hom buscaria l'aigua necessària per a seguir un viatge d'exploració vers el nord fins a orientar-se per complet.

Per fi, després d'uns dies d'ansietat, un mariner descobrí un punt llunyà en l'horitzó que, en apropar-s'hi, vegeren clarament es tractava d'una gran illa o continent (no pogueren pas distingir-ho) on en un dels costats una petita llengua de terra que s'internava en el mar formava una cala esplèndida. En el dubte de si la gran badia era el suficient profunda per a una nau de més de cent tones, el capità decidí ancorar a distància i envià en un bot dotze homes escollits i ben armats amb grans bótes per si trobaven aigua. Gulliver demanà permís per a formar part d'aquesta expedició i encara que li costà molt fer decidir el patró, aquest no gosà negar-s'hi.

En desembarcar, els tripulants cercaren arreu, però en bona estona no trobaren ni riu ni font, ni tan sols vestigi d'habitants. En Samuel, amb l'afany de quedar bé davant dels seus companys, s'internà un bon tros, esperant trobar més

endins ço que a la vora del mar no hi havia. Però, per més que caminà ben de pressa una bona estona, no trobà altra cosa que un país estèril cobert de grans rocasses. Com que ja començava a fadigar-se i no veia res que pogués satisfer-lo, se n'entornà a poc a poc a la badia.

En arribar-hi, no pogué reprimir un crit d'horror i de sorpresa. Els tripulants de «L'Aventura» que amb ell havien desembarcat, fugien en el bot, bogant amb tota rapidesa, perseguits per un home tan agegantat, que ficat bon tros endins del mar, l'aigua no li arribava pas als genolls. L'homenàs donava uns passos que feien por de tan llargs, però com que els fugitius li havien pres una gran avantatge i per altra part aquell indret estava ple de roques que li dificultaven la marxa, no tingué més remei que interrompre la cursa.

Gulliver se'l mirà un instant petant de dents i seguidament es posà a córrer com un esperitat pujant per una muntanya abrupta des del cim de la qual es dominava una part del país, amb uns camps enormes on l'herba tenia l'alçada de quinze pams. El fugitiu emprengué per un camí que ell cregué ampla carretera reial i que no era més que un estret viarany que travessava un camp de blat. Prop d'una hora tardà en seguir-lo de cap a cap. A cada costat les espigues ja madures s'elevaven a uns cinc metres per damunt del seu cap, de manera que en Samuel semblava un misto perdut en un bosc d'alzines.

Per fi, arribà al final que estava tancat per un reixat d'alçada terrible. Entre un i altre camp hi havia un desnivell de quatre graons, però eren aquests tan alts que resultava impossible pujar-los sense una bona escala. Així és que ja es disposava el nostre heroi a buscar un lloc de fàcil accés en el reixat, quan vegé que s'apropava del camp immediat un homenàs de proporcions semblants al que havia empaitat el bot. Gulliver, tremolant de por, corregué a amagar-se en el blat des d'on pogué veure molt bé com el gegant, pujant les escales, cridava a algú amb una veu tan forta que semblava un tro precursor de tempesta estiuenca.

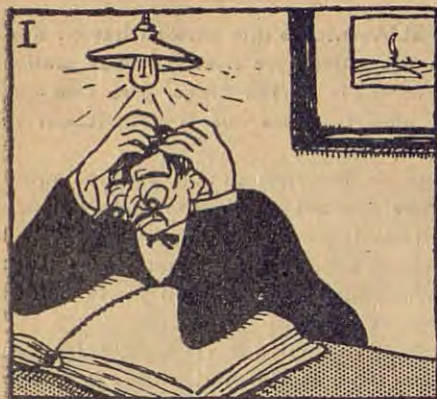
Seguidament arribaren set altres gegants que portaven a les mans unes falç de dimensions descomunals. Aquests, que devien ésser criats del primer, reberen ordres i al moment es posaren a segar. En Samuel, tement que aquelles eines fora de mesura fessin un disbarat en la seva còrpora estimada, s'apressà a apartar-se'n tot el possible, cosa ben difícil per cert, car les espigues estaven tan juntes que no podia avençar més que amb gran treballs.

Arribat a un indret on el blat era ajegut pel vent i la pluja, no pogué avençar ja més, car tot plegat formava un teixit tan espès que era impossible trencar-lo. I, mentrestant, oïa cada vegada més propers els xiulets de les falç que s'acostaven! Gulliver cregué seriament arribada la seva hora darrera i es penedia de tot cor d'haver deixat el seu país on tan tranquil·lament vivia. En efecte; ben aviat vegé a toçar el peu fenomenal d'un dels segadors i tement d'ésser esclafat com una granota, no pogué per menys que llençar un crit de desesperança.

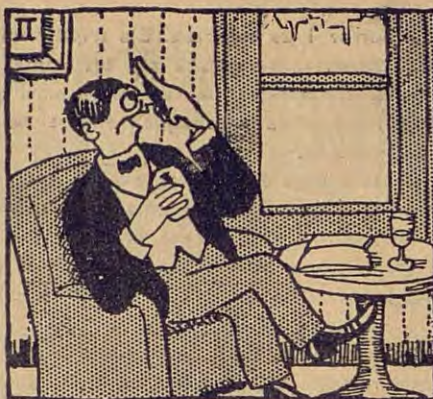
El gegant, vivament estranyat, mirà a tots costats fins que remarcà en la menudalla que als seus peus sanglotava de païra. L'homenàs quedà un moment parat, observant-lo atentament, no gosant posar la mà sobre «allò» que no podia ben bé capir què era. Per fi, es decidí agafar-lo per la cintura i aixecant-lo fins a l'alçada dels seus ulls, l'examinà amb atenció. Malgrat sentir-se estretament oprimat, en Samuel simulà una absoluta tranquil·litat i fins assajà un somriure que es traduí en un gest de dolor. A cada punt temia ésser llençat des d'aquella alçada horrible, i fou per a evitar tal accident poc agradable que, juntant les mans en forma de demanar mercè i vessant llàgrimes d'angoixa, murmurà un prec al cel per a que el lliurés de tal suplici.

(Continuarà)

UN VIATGE AL PAIS DELS SAVIS

I
En Pepet Cap-de-sigró
a n'els llibres d'aventures
tenia molta afició.

II
Un dia, menjant formatge,
imbuït per les lectures,
va resoldre fè un viatge.

III
Se n'anà ben decidit
vers el bell país dels savis
que és un poble divertit.

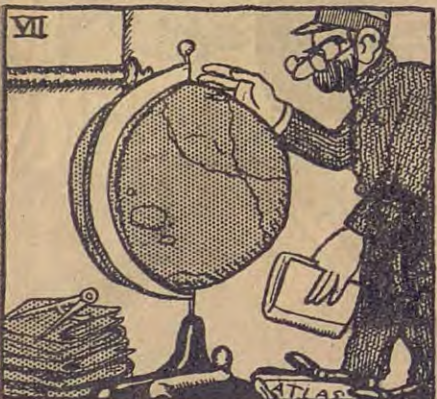
IV
El dia de Sant Marsal
va arribar-hi amb complaença
amb un aire tot triomfal.

V
Els savis, per ço que es veu,
són una gent molt estranya:
Quan caminen, van a peu!

VI
Les dones (joves i velles)
en lloc de rentar els plats
estudien les estrelles.

VII
Els conductors de tramvia,
amb una boja afició,
estudien Geografia.

VIII
Com que tot treball mecànic
està allí no conreat,
hi ha un enrenou que fa pànic.

IX
Digué en Pepet a grans crits
un dia per Saviolàndia:
—Quí vol que li faci els llits?

X
Està clar; els saviolandis
a un home tan estrany
li digueren:—No t'espantis.

XI
I el tractaren com a un déu,
donant-li molt bona vida.
Fins molts rics van fer-lo hereu!

XII
Us demostra aquesta història
que al món hi ha d'haver de tot
per a semblar-se a la Glòria.

Amb el vestit estofat sobre l'ample mirinyac,

damisel·la dona un vol pel camp amarat de sol.

Molt l'espanta una granota que als seus peus, alegre, bota.

S'ajeu amb gran lassitud fruit de dolça quietud.

Després, molt més animada, reemprén la passejada.

Una cabra joganera la sorprén i fins l'esvera.

Sentint-se com brau toret amb gran força l'escomet.

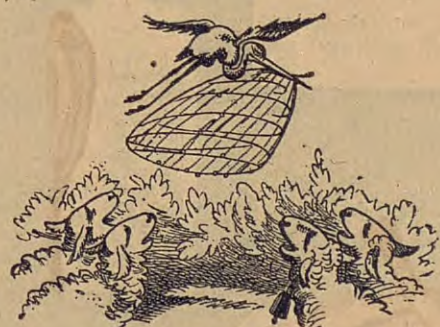
Prentent amb banyes i cap la xarxa del mirinyac.

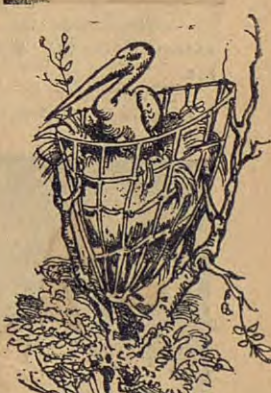
I mentre emprén la fugida la noia resta esvaïda.

Aprofita aquell moment un ocellot diligent.

A la punta del bec llarg se n'emporta el mirinyac.

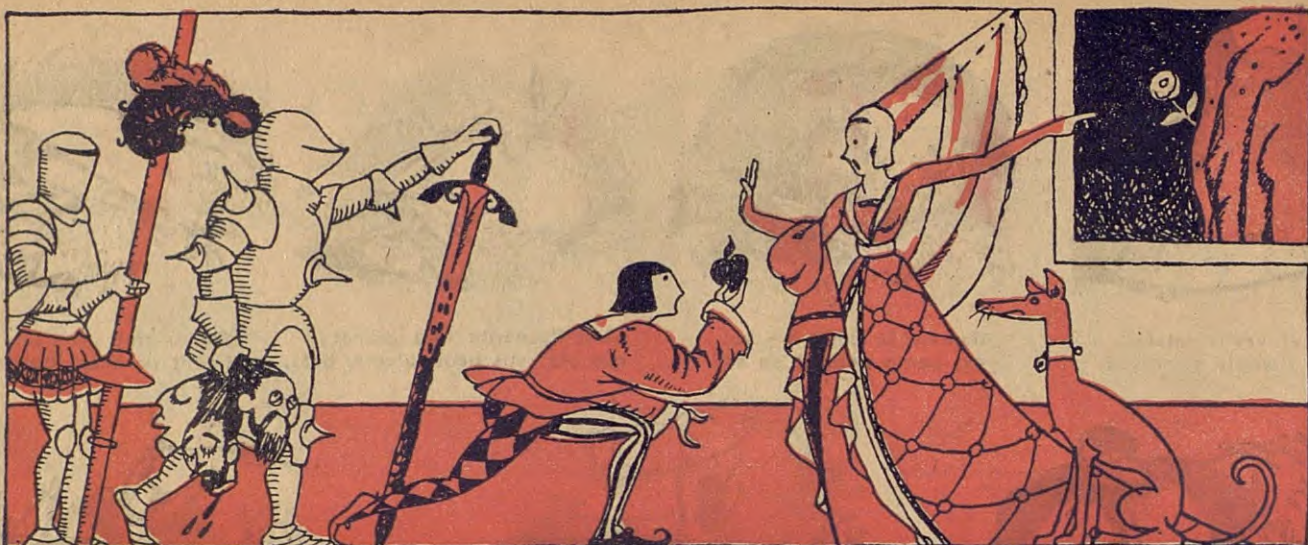

Rient, la cigonya diu: —M'he estalviat de fe el [niul]

SUSCRIPCIÓ D'UN ANY

PATUFET solt	Barcelona	5'50 Ftes.
» amb fulletó novel·la	»	7'50 »
» i VIROLET	»	13 — »
VIROLET solt.	»	5'50 »

PATUFET solt	Fora	6 — Ptes.
» amb fulletó novel·la	»	8 — »
» i VIROLET	»	13'50 »
VIROLET solt	»	6 — »

Tan com formosa, era altiva i orgullosa la princesa de Castell-blau. Cantada per trovaires i lloada per jutglars, estava tan convençuda de la seva pregonada formosor, que «ni el rei li era bon mossor» i despreciava a tots els galans que a corrua llarga li oferien tot ço que posseïen: el cor, la fortuna, la valentia... Més ella, per a treure-se'ls del davant i jugar amb els sentiments llurs, els hi feia de resposta:

—Em casare amb qui em porti la flor meravellosa que s'ovira en mig del cingle.

Enduts per la passió, tots els galass intentaren la difícilíssima empresa, pa-

gant amb llurs vides tal atreviment. Per fi—i quan ja la princesa, altiva i orgullosa, es creia haver punit als qui fins ella havien adreçat l'esguard amorosit—es presentà el més poc plaent dels seus adoradors portant la flor de meravella.

Sobtada fortament, la princesa anà a contemplar el cingle per assegurar-se de la veritat i, quina no fou la seva sorpresa quan vegé que el ric pretendent per a conseguir el seu propòsit havia fet construir una bastida per tal de poder collir la flor! I, malgrat no sentir-se pas disposada a unir-se amb qui no li plavia, no pogué per menys que casar-s'hi per donar compliment a la paraula donada.